

es un drama. Cambie el chip, señor Pla, yo le invito a que trabajemos juntos por le futuro de la Comunidad Valenciana. Invito de verdad a la oposición política de nuestra comunidad a hacer una gran comunidad, tenemos la gran oportunidad de la historia de esta comunidad y no podemos dejar perder esa oportunidad, y necesitamos a la oposición política también, necesito que los que representan a tantos miles de valencianos se pongan a favor de la Comunidad Valenciana y no estén pensando en las elecciones del 2007, que volverán a perder, porque es necesario que esta comunidad cuente con todos los que tenemos que trabajar a favor de esta comunidad.

Tengo la enorme suerte de viajar representando a la Comunidad Valenciana como presidente de la Generalitat. Las cosas que se dicen de nuestra comunidad fuera de esta comunidad, en España y fuera de España, son magníficas, todo el mundo ubica a nuestro territorio como un territorio de prosperidad, de futuro, de dinamismo, de generación de empresas, de empleo y de inversiones, de tecnología, de modernidad, de innovación. Esta es la Comunidad Valenciana que estamos haciendo entre todos, todos los valencianos, el Gobierno, el grupo mayoritario, menos el grupo político de la oposición.

Y es una pena, porque ustedes también son importantes, (*veus*) la democracia la representamos todos juntos. Y yo le pediría, señor Pla, una idea; con que me dé alguna vez alguna idea, podré decir que además de cómo funciona mi sociedad, de, además, cómo funciona la economía, de cómo estamos haciendo realidad un gran proyecto de comunidad autónoma, un gran proyecto político, tengo la enorme suerte de poder contar con un grupo en la oposición que está a favor también de la Comunidad Valenciana. Para mí también sería una gran satisfacción.

Creo que hemos puesto todo en marcha, creo que esta comunidad tiene claro cuál es el modelo económico, social y de futuro en cuanto a sus expectativas para seguir generando prosperidad. Lo que todavía no he conseguido y voy a intentarlo estos dos años, es sumar a la oposición política...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor president...

El señor presidente del Consell:

...al proyecto de Comunidad Valenciana.
Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor president.

Anem a passar a l'última pregunta, que li correspon a l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Esquerra Unida-L'Entesa, en Joan Ribó i Canut.

El señor Ribó i Canut:

Senyor Camps, jo no li vull recordar una cosa que deu ser una de les seues creus, i és que la nostra comunitat en això sí que és pionera, en deute i en dèficit públic.

En el 2004 tenim un deute que dobla, pràcticament, el percentatge respecte al producte interior brut de la mitjana estatal. En el 2003 tinguérem un dèficit que era més gran que la suma de tota la resta de comunitats autònomes...

I, mire, açò té dos motius. Té un motiu conjuntural, i és que vostés fan una política de malbaratament de recursos,

d'obres faraòniques... Li'n recordaré algunes: Terra Mítica, Mundo Ilusión, aeroport de Castelló, el contracte de Julio Iglesias... N'hem parlat moltes vegades d'açò.

Però hi ha un altre motiu estructural: els valencians estem mal finançats autonòmicament. Si analitzem, per exemple, del 1990 al 1999, la dècada passada, nosaltres hem vist com el finançament dels valencians va començar en el 1990 amb un dèficit respecte a les comunitats autònomes comparables de 14.000 pessetes, per a acabar en el 1999 amb més de 50.000 pessetes.

Açò va provocar, per exemple, que el seu antecessor, don Eduardo Zaplana, plantejara seriosament un canvi de model de finançament, que s'impulsà i es posà en marxa fa tres anys. Senyor Camps, com valora aquest model de finançament?

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El señor presidente del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories, el model de finançament que es va ficar en marxa fa pocs anys és un model que a les societats dinàmiques que generen riquesa ens dóna més capacitat d'ingressos i, per tant, més capacitat també de fer inversions i d'apostar per la nostra societat del benestar.

En dos anys d'aplicació del nou model, 700 milions d'euros més gràcies a este model que amb l'anterior model, un model, a més, que compta amb la unanimitat dels grans partits polítics d'Espanya i també de totes les comunitats autònomes.

És a dir, és un model que té el recolzament de la unanimitat de les comunitats autònomes, que, a més, garantix estabilitat i, a més, garantix per a economies dinàmiques com la Comunitat Valenciana més ingressos que l'anterior model. Un model, per tant, vigent, efectiu i del que jo crec que els valencians podem estar absolutament contents.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor president.
Té la paraula, senyor Ribó.

El señor Ribó i Canut:

Senyor Camps, mire vosté, aquí hi ha un problema seriós, perquè vosté ha dit el creixement, però hi ha una cosa que no ha dit: en aquestos anys s'ha generalitzat pràcticament la cessió de competències en sanitat i en educació i ara es pot comparar amb la mitjana estatal.

En dos anys, també, les dades del 2003-2004, Ministeri d'Administracions Públiques: en el 2003, el diferencial de finançament per càpita de la Comunitat Valenciana respecte a la mitjana era de 498 euros; en el 2004, de 460.

Açò, només fent números, suposa prop del 20% del pressupost, este diferencial. I, mire, a nosaltres açò ens interessa per una cosa, ens interessa perquè després açò es nota en les ràtios d'hospitals per mil habitants, ens interessa en les ràtios de recursos per als alumnes en educació pública, ens interessa en veure com després no es fa allò que s'hauria de fer, per exemple, en serveis socials... Ens interessa per

aquestes coses, no ens interessa per una altra cosa. Són els serveis bàsics fonamentals que no s'estan atenent bé en este país, entre altres coses, perquè hi ha un mal finançament.

I jo crec que en açò podríem estar d'acord tots, perquè les dades són molt clares, són del Ministeri, i a nosaltres el que ens preocupa, jo li ho vaig a dir molt clar, és que vosté siga tan timorat, tan poc reivindicatiu en temes que són tan importants per a este país. Açò és el que ens preocupa!

Hem sentit això de l'aigua tots els dies; no hem sentit de vosté mai cap plantejament en el sentit de millorar el finançament. I, mire vosté, com és possible que vostés s'oposen a una agència tributària valenciana com s'han estat oposant fins ara? Com és possible que vostés no es plantegen tenir uns mínims garantits comparables a la resta de les comunitats autònomes? Com és possible, senyor Camps, que mentre Andalusia l'any 2004 va rebre 3.700 milions d'euros per deute històric, aquí no s'hagen plantejat ni, en cap moment, plantejar-se en la nova reforma de l'Estatut d'autonomia el tema del deute històric.

A nosaltres, senyor Camps, ens preocupa una cosa: ens preocupa, senyor Camps, per què vosté té un nivell tan poc reivindicatiu en aquest tema i com el senyor Piqué en Catalunya, o el senyor Matas en les Illes Balears, tenen un plantejament molt més reivindicatiu.

Mire, si mire els diari d'avui en Mallorca, veurà com la vicepresidenta del Govern, concretament, planteja uns nivells reivindicatius en finançament totalment comparables, per exemple, als de Catalunya. Com és possible?

Mire, hi ha només dos possibilitats, senyor Camps: o que el senyor Rajoy, el Partit Popular, no els autoritza a mantenir els mateixos nivells reivindicatius que es mantenen en les Illes Balears o en Catalunya, primera possibilitat que ens discrimina; o, la segona possibilitat, que és possible també, que el seu *regionalismo bien entendido* li impossibilita fer uns plantejaments de finançament vagen més enllà.

Mire, açò ho hem vist moltes vegades. Cada vegada que s'ha plantejat un model de finançament ha eixit algú per ahí, a vegades del seu partit, a vegades del seu, dient que açò suposava el trencament d'Espanya, i açò ho hem sentit moltes vegades, i nosaltres pensem que eixe és el problema.

Jo l'invitaria..., jo també el vull invitar aquí, que tinguérem una actitud decidida en el tema del finançament. Eixe és el primer problema polític d'esta país, eixe és el primer problema! El problema que no tenim recursos, el problema que vostés estan fent uns serveis socials sense recursos que els impedeixen plantejar-s'ho.

I, mire, com que sé que sempre acostuma a respondre el mateix, perquè pugua continuar amb el seu fil setmanal de contestació, perquè vosté pugua també continuar amb la seua argumentació...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor Ribó, per favor...

El senyor Ribó i Canut:

...-acabo de seguir- plena d'agudesa analítica i carregada d'originalitat, li vaig a reiterar, senyor Camps: continue sent d'esquerreres, continue sent comunista i continue sent ecologista.

Gràcies.

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, senyor Camps.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.

Si em deixa un minutet abans, per allò de la reflexió de comunista. El menys comunista que hi ha, el menys comunista que hi ha és trencar l'Agència Tributària. El més insolidari, el més insolidari és trencar l'Agència Tributària. Per tant, no sé quin comunisme és eixe. M'hauria d'explicar què és això de trencar la solidaritat. Però, bo, en què s'ha quedat el comunisme, senyor Ribó? En què s'ha quedat? Quin desastre!

En qualsevol cas, anem a vore, reivindicació. Li hauria de donar una xarrada, una xarrada de comunisme. Dos coses: primer una xarrada respecte de l'Agència Tributària, perquè el menys comunista és el trencament de l'Agència Tributària, des del meu punt de vista, i ahir que vaig tindre l'oportunitat d'estar dinant amb Raül Ribero, que va haver de fugir d'un règim comunista, el de Castro. (*Aplaudiments*)

El model és un model plenament vigent... Ha dit que era comunista, ja està, i jo estic aclarint algunes coses i no passa res. Bo, el model és un model plenament vigent i la reivindicació, que també va eixir, jo crec, jo no estava ací, però jo crec que també va eixir en els mitjans de comunicació i a Canal 9, la reivindicació que vaig fer jo al president del govern va ser aplicació, ho dic perquè és la televisió de la Comunitat Valenciana i diu que no reivindicque, l'aplicació del model de finançament i els mecanismes que hi ha per intentar resoldre dos qüestions.

Primera qüestió, que està fixada en el model de finançament que en estos moments tenim vigent, primera qüestió: desplaçats, desplaçats. Nosaltres per desplaçats hauríem de tindre una transferència de 120 milions d'euros i tenim sols del govern socialista 4 milions d'euros. Per tant, ja tenim ací un desfase pressupostari important.

I la segona qüestió, que és una qüestió jo crec que important, no a l'hora sols de reivindicar, que també, sinó des del punt de vista del que ha sigut el dinamisme d'esta comunitat autònoma al llarg d'estos anys. Hem passat de 4 milions de valencians en l'any 1999, any base per al model de finançament, a 4.600.000 ciutadans a la nostra Comunitat en estos moments. Això significa que, aplicant el model vigent de finançament de les comunitats autònomes, hauria falta una transferència de 600 milions d'euros per a tindre la compensació per la quantitat de persones que som en estos moments a la Comunitat Valenciana, sols amb l'aplicació dels mecanismes que estan previstos al model de finançament en estos moments vigent.

Per tant, la reivindicació meua de fa 48 hores al Palau de la Moncloa, al president del govern, és una reivindicació que té la seua base en l'augment de població que ha hagut al llarg d'estos anys a la Comunitat Valenciana. I en població vinculada, segons els estudis de l'Institut Nacional d'Estadística de fa dos mesos, són més de 5.500.000 de persones les que en estos moments reben servicis per part de l'administració autonòmica a la nostra Comunitat.

El model de finançament és excepcional, premia a les comunitats dinàmiques com la nostra, el que ha ocorregut és que hem augmentat en població i necessitem que eixe model de finançament reconega, reconega el nombre de persones que en estos moments vivim i treballem a la Comunitat Valenciana. Sols això, és una qüestió d'aplicació del mecanisme. Qui es fique darrere d'una altra qüestió és que no vol vore la qüestió real del que ocorre en estos

moments a la Comunitat Valenciana; una comunitat que és una comunitat de prosperitat...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor president...

El senyor president del Consell:

...que és de les més ha crescut al llarg d'estos anys en habitants, que té un model de benestar excepcional. I que el que necessitem per a mantindre els nivells de benestar que es donen en la nostra comunitat és l'efectiva aplicació del model de finançament. El que se'n vaja a altres discursos no vol vore la realitat de la nostra comunitat, una comunitat de prosperitat i de benestar.

Moltes gràcies.

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, finalitzat este punt, recorde a la junta que ens anem a reunir a continuació i que el Ple es reprendrà a les onze i mitja.

Moltes gràcies.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 46 minuts)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 35 minuts)

Compareixença del conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació per a explicar l'acord del Consell de 14 de maig de 2004 sobre mesures de contenció del dèficit públic i la seua afeció als pressupostos de la Generalitat, i també l'acord de data de 30 d'abril pel qual es bloqueja el pressupost de la Generalitat corresponent a l'exercici 2004

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, anem a continuar en el ple en el punt número 10: compareixença del conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació per a explicar l'acord del Consell de 14 de maig de 2004 sobre mesures de contenció del dèficit públic i la seua afeció als pressupostos de la Generalitat, i també l'acord de data de 30 d'abril pel qual es bloqueja el pressupost de la Generalitat corresponent a l'exercici 2004, sol·licitada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida-l'Entesa i pel Grup Parlamentari Socialista.

En primer lloc, té la paraula l'Honorable Conseller Senyor Camps.

El senyor conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació:

Presidenta.

Señoras y señores diputados.

Tengo el honor de comparecer nuevamente ante esta cámara, ante estas Cortes, para responder a las solicitudes de comparecencia formuladas por los grupos parlamentarios Esquerra Unida-Els Verds i Socialista al objeto de informar sobre algunas cuestiones relativas al acuerdo del Consell adoptado el día 14 de mayo del pasado año.

Como sus señorías saben, la Generalitat Valenciana aprobó un presupuesto inicial para el año 2004 por un importe de algo más de 9.614 millones de euros, orientados fundamentalmente hacia la consecución de 5 objetivos fundamentales: el incremento de los recursos destinados a políticas sociales para mejorar el nivel y la calidad de vida de

los ciudadanos; potenciar las infraestructuras como base para un crecimiento económico ordenado y sostenido; fomentar el proceso de creación de nuevos puestos de trabajo; impulsar la innovación tecnológica y los procesos de investigación, desarrollo e innovación, y por último, modernizar la administración pública.

Es precisamente hacia el cumplimiento de estos objetivos al que se orientó la política presupuestaria en el año 2004. Y se hizo mediante una gestión que permitía ejecutar el presupuesto de gastos en un 98,4%, es decir, un punto por encima del ejercicio anterior. Este elevado -me atrevería a calificarlo así-, elevado grado de ejecución en las áreas de sanidad y educación sobrepasó ampliamente el 99%. Y eso fue posible, en parte, por la adopción de acuerdos como el que hoy nos ocupa.

Estarán conmigo de acuerdo, señorías, en que el presupuesto de la Generalitat Valenciana presenta un grado de complejidad importante si analizamos su composición cualitativa. En la línea de este presupuesto, la administración pública valenciana invierte en infraestructuras, garantiza el funcionamiento de la administración de justicia, presta servicios en materia de educación y sanidad, desarrolla políticas de bienestar social, actúa sobre los diferentes mercados, sectores productivos o medio ambiente, fomenta la creación de empleo. En definitiva, son los presupuestos los que permiten articular al gobierno toda su política económica y social que se orienta hacia los objetivos que anteriormente he enunciado.

Y llegados a este punto, quiero ser muy claro. Si acuerdos como el del pasado 14 de mayo de 2004 no se hubieran adoptado, nuestra gestión en materia presupuestaria habría perdido eficacia. La obligación de todo gobierno es ejecutar el presupuesto aprobado de la forma más eficiente y eficaz posible. Pero también es cierto que, atendiendo a la naturaleza de los diferentes capítulos que lo componen existen circunstancias habituales, y permítanme que subraye o entre comillas la expresión "habituales", que determinan que parte de los créditos inicialmente consignados no lleguen a ejecutarse en su totalidad.

Esto ocurre, por ejemplo, en los capítulos IV y VII del presupuesto, cuya ejecución depende del cumplimiento por terceros de condiciones pactadas en convenios. O en el capítulo VI, que no se gestiona ni por convenios ni órdenes, y donde circunstancias difíciles de prever con antelación en relación a los diferentes proyectos, y no siempre imputables a la administración, alteran la distribución temporal de concursos, adjudicaciones o certificaciones de obras.

Puedo referirme también al Capítulo II donde la obtención de economías de gasto también viene produciéndose; o incluso al capítulo I, donde la preceptiva presupuestación de vacantes existentes también puede originar, dependiendo de su calendario de cobertura, economías en gasto.

Pues bien, señorías, es precisamente la propia dinámica de ejecución de un presupuesto de más de 9.614 millones de euros, así como la firme voluntad de controlar su ejecución y optimizar el uso de los diferentes créditos que lo componen lo que explica acuerdos como el que hoy nos ocupa.

Algunos de ustedes ya han hablado con respecto a este acuerdo. De hecho así han orientado incluso su solicitud de comparecencia. Hablan de bloqueo del presupuesto. También han aludido a recortes de inversión y de prestaciones sociales. Y permítanme afirmar que, de todo eso, nada de nada.

Gracias a este acuerdo se ha conseguido asegurar el control de gasto y el fiel cumplimiento de los objetivos en materia de contención del déficit público. Y es precisamente gracias a este tipo de acuerdos por los que un gobierno gana credibilidad, especialmente a la hora de proceder a la elaboración de un programa de estabilidad presupuestaria